

ferne, 2 af disse halve Selveiebønder, nemlig paa Frederiksgave Gods, og at der efter Fordebøgerne ikke er Anledning til at antage, at der er flere, thi, selv for Faa burde man, hvis det var fornødent, reservere deres Ret. Dertil kommer, at der er en Mængde Huse paa Krongodsferne, hvor Grunden er ligefrem Fæstegrund, men Bygningerne antages at være Besiddernes Eiendom. Men jeg troer, at, naar det i Loven hedder, at Fæstegodset skal overdrages for en Priis, som beregnes efter Stedets Beskaffenhed, saa maa den udvænte Commission være forpligtet til at beregne alle de særegne Rettigheder, der kunne være forbundne med en Fæsteeiendoms Besiddelse paa Godset, saalange den dog er en Fæsteeiendom, og, skulde disse Rettigheder være af den Beskaffenhed, at den slet ikke er Fæsteeiendom, saa mener jeg, det følger af sig selv, at den ligger udenfor Loven: saaledes forekommer det mig, at der slet ikke er Grund til at besyrgte nogensomhelst Forurettelse for de Vedkommende ved Loven; tværtimod antager jeg, at der maaskee vil være saa Besiddere, der ville vinde Saameget ved Loven, som navnlig de ikke saa Huusmænd paa nogle af de gamle Godser, der eie Bygningerne, men kun have Grunden i Fæste, hvor Forholdet er forviklet, og hvor det Bederlag vil blive lidet, hvorfor de ville erholde fuldstændig og virkelig Eiendomsret.

Hvad dernæst angaaer Coloniestederne paa Alheden og Randbøl Hede, da maa jeg, næst at henholde mig til hvad Ordføreren har bemærket, meget fraraade Thinget at gaae ind paa, nu at tage nogen Bestemmelse om disse Colonier. Jeg kan ikke henføre dem til det under Domainebestyrelsen hørende Bøndergods, idet de staae i et ganske særegt, tildeels forviklet Retforhold, grundet paa særegne egl. Resolutioner, og navnlig vilde nu en Bestemmelse om, at Eierne kun skulde overtage en passende Andeel af de communale Udgifter, og Statskassen altsaa skulde vedblive at udrede endeel af disse Udgifter, være en Lovbestemmelse, som blev tagen, uden at Sagen var behørigt forberedt. Domainebestyrelsen har allerede været bekendt paa at indgaae til Finantsministeriet med et Forslag

til en liden Lov om disse Forholds Ordning og om disse Coloniesteders Afhændelse til fri Eiendom, overeensstemmende med de bestaaende Resolutioner, men, som der er sagt i Motiverne til Loven om Domæneeiendommens Afhændelse, under de nuværende for de fattige Besiddere trykkende Tider, er der ingen Anledning til at paasthynde en Ordning af disse Forhold, og, da jeg holder mig overbevist om, at Finantsministeren rimeligvis i næste Session eller i al Fald i Løbet af et Par Aar vil forelægge en sllg. særlig Lov, ved hvis Forhandling man kan faae Leilighed til specielt at drøfte disse, fra Tydsland indfødte Familiers hele Stilling, der er høist singular, saa mener jeg, at der er saameget mindre Anledning til nu at udtale Noget derom. Finantsministeriet vil ikke lade den nu foreliggende Lov, naar den udkommer, bringe til Anvendelse paa disse Steder, men det vil, som jeg har yttret, forelægge en særegen Lov; det vilde ikke engang ansee sig besøiet til at bringe Loven, som den nu foreligger, i Anvendelse paa disse Steder ifølge de gjældende Resolutioner, hvilket Udvalgets Ordfører ogsaa har godtgjort at være rigtigt.

Hvad angaaer de øvrige stillede Endringsforslag, der gaae ud paa i en meget betydelig Grad at udvide de Fordele, der skulde tilstaaes Fæstebønderne paa Krongodset ved Stedernes Overdragelse til Eiendom, da kan jeg kun henholde mig til hvad jeg derom iforgaars sagde, at Grev Spønneé paa det Allerbestemteste har erklæret, at han paa Regjeringens, og navnlig paa Statskassens Vegne, ikke kunde gaae videre i sine Indrømmelser, end til det, der ligger i Udvalgets Forslag; jeg skal imidlertid noget længere opholde mig ved § 12, navnlig med Hensyn til Udsaldet af Afstemningen iforgaars om Amortisationen. Jeg gik dengang for mit Vedkommende ud fra, at netop Fritagelsen for Amortisation vilde berettigge til den Fordring til Fæsterne, at de inden en vis kort Frist skulde erklære sig for at modtage et Tilbud, hvorved deres Byrder for deres egne Personer aldeles ikke bleve forhøiede; Thinget har havt den modsatte Anskuelse, hvorefter det antager, at de Fordele, der indrømmes, ere saa store, at, uagtet en liden Amortisationsbyrde blev paalagt, kunde man dog billigt forlange en af-